Pregaria.cat

Entrada

Els últims dies de l'Afganistan

Per ClaudiaP el dj., 30/09/2021 - 09:00

i tot el blat es torna pa de vida.

Joan Vinyoli

A l'Afganistan, el cel també s'encén de colors càlids quan ve la posta —de rosa, de lila, de blau—, i els ocells hi tracen camins de llum abans que arribi la nit.

Els darrers dies, el mul·là Turabi, que és el cap de presons talibà, ha anunciat que, "per seguretat", les execucions i les amputacions tornaran a l'Afganistan, ja que "tallar mans és molt necessari per a la seguretat". Aquesta mesura forma part dels procediments emprats pels talibans des que, a mitjans d'agost, van ocupar Kabul per aconseguir implantar el seu règim islàmic al país i ser-hi reconeguts internacionalment com a nous dirigents.

Dissabte, les autoritats del país van penjar els cossos de quatre persones mortes en l'intent de segrestar un empresari i el seu fill, amb l'objectiu de servir com a exemple a altres possibles segrestadors.

Mentre la dignitat humana va quedant colgada sota les pedres d'aquest Orient llunyà, ens preguntem què fer des de tants quilòmetres de distància.

Formem part d'una societat neoliberal que s'alimenta de la perpetuació incessant del desequilibri econòmic i humà. I es pot, és clar, lluitar fortament a favor d'un canvi de model econòmic i social, o atiar el foc d'una revolució des de la base. Sembla, però, que tot això no arriba o, talment, que arriba molt a poc a poc.

Però no només lluitar cap enfora és el que ens cal; s'ha de viure de debò la pròpia essència, tocar la vida que hi ha endins i deixar-la emergir perquè l'aigua pugui estendre's i nodrir tots els països. És en la presa de consciència de cada ànima que es fa més clar allò que s'és i com es vol viure. La presa de consciència és un contacte amorós i pacífic que, alliberat, és torrent de vida nova i guaridora. Només ens cal la fe en el callat i invisible torrent: «si dèieu a aquesta muntanya: "Ves-te'n allà", se n'hi aniria. Res no us seria impossible» (Mateu 17, 20).

Si no sabem com fer-ho, se'ns diu «demaneu i rebreu» (Joan 16, 24). I davant del dubte i la fatiga, davant de cada límit propi i aliè, sempre hi ha l'alè de vida més profund: «si tingués tanta fe que fos capaç de moure les muntanyes, però no estimés, no seria res. [...] L'amor no passarà mai» (1a Corintis 13, 1-8).

Cloent els ulls, sentim endins l'Afganistan i el ressò de cada dignitat trepitjada, perquè «tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» (Mateu 25, 40).

En la unió de la consciència i el silenci, t'oferim cada ésser perquè transformis la foscor densa en *pa de vida*, il·limitat.